

BORSSZEM JANKÓ

Jankó

Királyi Pál.

Ha valami kellett még hozzá, hogy teljes legyen mindnyájunk elismerése iránta, most az is megvan abban, hogy egy Remete nevű szerzet buktatta meg eredeti választókerületében. De ez a remete voltaképen csak irgalmas frater, miseri barát, a ki beállott a baloldali jakobinusok közé; egy mezitlábos, a ki népszerűséget koledál és szöke szakált ereszt s ahoz sem tudja mikép jutott ép ugymint a képviselői mandatumhoz. Mikor Remete született, akkor Királyi Pál már a tollat forgatta, mikor Remete beszélni tudott, Királyi Pál a kardot forgatta; Királyi Pál már az osztrák borjut hordozta Taliánországban, mikor Remete csak iskolába kezdett járni s tanulásba fogott, hogy a tinóbul — képviselő lehessen, a közmondás némi megváltoztatásával. De a muraközi horvátoknak, a kik Remetét megválasztották Királyi helyett, két mentsége van: egy az, hogy nem értik őt; más az, hogy azt remetélték, hogy a Remete elengedi ezentul a papi stólat.

Hanem hát most Királyi Pálról van szó.

Ha összegyűjtve kiadja válogatott toasztjait, igazán hézagpótló vállalatba kap, mert se leves, se assiette, se marhahus és csuszpász, se csuszpász és pecsenye, se pecsenye és tészta, egy szóval, semmiféle fogás között hézag nem marad, az ő toasztjaiból mindenüvé jut. Volt ő katona, képviselő, ujságíró, regényíró, hivatalnok, volt ő sok mindenféle és minden polgári állás birtokosai találnak nála nekik való toasztot. Hossza 5 láb és 6 czoll (nem a toaszijale, noha ezek se rövidek), hanem a testi nagyságáé; de ennél különbséget csinálni való is van benne, s ha a baksai kerület megválasztja, nem csak választottak, de a hivatottak számát is szaporította egygyel.

B. J.

ÓDA HAJDU-SZOBOSZLÓHOZ. *)

— Están megválasztása alkalmából. —

Hajdu-Szoboszló
Légy nekem üdvöz!
A ki siettel
Debreczen átkos
Visszavonását
Megkorigálni:
Légy nekem üdvöz
Hajdu-Szoboszló!

Hajdu-Szoboszló
Légy nekem üdvöz!
Télire kél már
A viruló év;
Magszüretelve
Már a gerezd is,
Kurta futásban
Hajt tova Fébus,
Hosszu az este
Van pityizálni
Alkalom edes, —
S érkezik Están
Általad, így hát
Légy nekem üdvöz
Hajdu-Szoboszló.

Hajdu-Szoboszló
Légy nekem üdvöz!
Öntni harangot
Hajdu nem érti,
Öntni garadra
Érti Szoboszló,
Érti az Están.
Értik így egymást;
Értjük így egymást
Hajdu-Szoboszló,
Mokra de Están
S Borsszem a Jankó
Így nekem újra
Százszor is üdvöz
Hajdu-Szoboszló.

*) Az ünnepeletnek más tisztelőjétől. Amint általán annyi üdvözlő versemény rajzik felénk, mit — tekintettel Están bátyánk jeles voltára — méltánylunk ugyan, de lapunk szűken mért terével fájdalom! meg nem egyeztethetünk.

Szerk.

„Borjufilléreket!”

— Gyűjti az új hét vezér. —

Nemzet! Van-é ember nagy ez árva hazában, ki a Tógyityityára kimondott drákói ítéletet ne ismerné? Esztendeig való pórásra kárhoztatni őt, a rügottat, ki hazafias bödülettel hirdeté az igazságot! — borjasztó! Ne hagyjuk el őt, Haza! Magyarok, gyűljetek jászla köré, melyben a szabadság Krisztusa nem bír megszületni. Terítsünk alája almot szeretetünkéből, nyujtsuk feléje hódolatunk korpás szakajtóját, aprítván közéje a sajnálat burgonyáit. A kit annyiszor megfejték, dicső Anya, Haza, te magasztos Tehén! mért ne adnál Tityinek is? Hát ő mostoha borjad? Tógyidnak tógyedet ayujtva, váltsd meg őt. Borjufilléreket! Ami az 500 frton felül begyűl, az jó lesz egy kis csöndes f e r b l i r e a váczi hidásban, hol eszméinknek egy másik dicső harczoza, Gunár Matyi is szerzett ludas filléreket, hogy „nemzeti színjátékunkat” ott is fejleszthesse. Hazafiui kárpótlást Tógyinak! Mert hazát ingyért szeretni szép ugyan, de nem hasznos. Mi hét vezér pedig, kik ez új adóval járulunk előd, aláírjuk e kérelmet, de a mi tudtunk és akaratunk nélkül, mert az igazi jótékonyság kerül a nyilvánosságot. Még egyszer, tehénkedjél neki az adakozásnak, adj borjufilléreket!

Majmonffy, a „Mmújság” munkatársa,
 Lófó Ferencz, bakcsilaureatus.
 Csanyágyi, mint páva, Pávián Imrének keresztapja.
 Csásivolszky, képrejtegető.
 Bieskás szt. Albert, kéviselő.
 Colomanus Truncus, vegyes apród.
 Vadíts Janesi, gyármányos gépviselő.

Theatralia.

1. „Romeo és Julia.“ *)

Eredeti népszimű 5 fölvonásban, népdalokkal korszerűsítve. Irta Shakespeare.

— Mutatvány. —

II. Szín.

Capulet kertje.

(Romeo jön.)

Romeo. Sebhelyt gunyol, kinek nem volt sebe.

(Julia fen egy ablakban megjelenik.)

De csitt, mi fény tör át az ablakon?

Ó, hölgyem az!

Szól. Mitse hallok. Ó de mit tesz az —

Szeme beszél, hadd felelek reá.

A kerek ég két legszebb csillaga.

(Énekel.)

*Csillagos az ég, csillagos,
Rózsafa levele harmatos;
Rózsafa levele, szakadj rám,
Kedves édes rózsám, nézz reám.*

Julia. Ó Romeo, miért vagy te Romeo?

Tagadd meg atyádat és lökd el neved.

S ha nem akarnád, esküdjél hivemmé,

S én nem leendek Capulet tovább.

(Énekel.)

*Három huszas, látod-e?
Ha megiszom, bánod-e?
Hogy ne bálnám, édesem,
Mikor veled keresem.*

Romeo. Az éj palástja elföd engemet,

S ha nem szeretsz, hadd lássanak meg ők.

Julia. Mikép leled föl mégis a helyet?

Romeo. A szerelem keresni sürgetett.

*) A nemzeti színháznál azon helyes aesthetikai elv lévén most irányadó, mely szerint csakis a népdalok sűrűsége nyújt biztosítékot a szindarab sikerére nézve: halára érdemes munkát vélnünk cselekedni, midőn próbakép a fönt megnevezett bár elég ügyesen szőtt, de a népdalok főkélléke nélkül kétes értékűvé vált tragoedia egyes jeleneteit tamaso-blahanicus bővítésben mutatjuk be, a Parnassust vivő ifjabb drámaírói nemzedéket azon számos ismert avas drámákra figyelmeztetvén, melyek népdalok nélkül kénytelenek tengődni a játékrendben.

A „Borsszem Jankó“ dramaturgjai.

(Énekel.)

Szerettelek, nem kellesz már;

Szidott anyád, ne szidjon már;

Nem fog engem — hej! meg az átka,

Szálljon hej! — a maga nyakába.

Julia. } (együtt.) *Szabad péntek, szabad szombat,*
Romeo } *Szabad szappanozni.*

Szabad nekem Veronában

Szeretőt tartani.

Ej haj, nem bánom,

Nekem is van virágom,

Ej, haj, leszakasztom a nyáron.

2. „III. Rikárd.“

Eredeti népszimű 5 felv., dalokkal. Irta Shakespeare V.

— Mutatvány. —

II. Szín.

(London-utca. Hozzák VI. Henrik király holttestét nyitott koporsóban. Nemések kísérik dárdaikkal és Anna mint gyászosa.)

Anna. Tegyétek itt le a becses tehert,
Ha becs lekötve gyászpadon lehet,
Mig én erényes Lancasternek kora
Estén a gyászhoz illően kesergek.

(Énekel.)

*Felszállott a páva
London városára,
Sok herczegasszonynak,
Szomorúságára.*

(Fr ss.)

*Nyolczan vannak ami ludaink,
Három fejér, három fekete.
Gunár a ketteje,
Szabad a mezeje,
Gunár, gunár, gunár, gunár, (bis.)
Gunár a ketteje,
Szabad a mezeje.*

(A halottvivők felveszik a halottat és indulnak. Gloster jön.)

Gloster. Megálljatok, tegyétek le a testet!

Anna. Mi bösz varázs idézte a gonoszt fel,
A kegyes ájtat művét gátlani?

Gloster.

(Énekel.)

*A Temzéből oceánba foly a víz,
Mi dolog az, szép herczegné, hogy te sirsz?*

Anna. (Énekel.) *Hogyne sírnék, hogyne rinék, drága kincs,
Most akadtam egy jó férjre, de már nincs.*

Gloster. Gazok! le a halottal, vagy halottá
Teszem, szent Pálra, aki ellenáll!
1-ső Nemes. Térjen ki fenség, hadd vigyék a holtat.
Gloster. Te térj ki, durva eb, ha én parancslom.
(A halottvivők leteszik a koporsót.)
Anna. Hogyan! remegtek, megrémültetek?
Pokol szolgálja el!

Gloster. (Énekel.) *Este virágzik a repace,
Fekete szemü menyecske,
Kérlek, ne nézz a szemembe,
Meghalok szégyeltembe.*

Anna. Az égre, szennyes ördög, el! ne zaklass!
Te tetted a boldog földet pokollá,
Betöltve átok s jajkiáltozással.
Ha látnod undok tetteid gyönyör,
Nézd gyilkolásid e remekművét.

Gloster. (Énekel.) *Nincsen nekem feleségem, se babám,
Nincs is nekem tiszta ingem, se gatyám.
Majd lesz nekem feleségem, babám is,
Majd lesz akkor tiszta ingem, gatyám is.*

(Friss.)

Anna *Jaj be fázom egy ümögbe,
Takarj rózsám a szűrődbe:*

Gloster. *A szűrőmnek nagy az ára,
Nem takarlak be hiába.*

(Együtt.)

Anna } *Kinck nincsen szeretője, babája,*
Gloster } *Menjen ki a Hyde-Parkba magába,
Irja fel a falevélre bujába,
Hogy nincs neki —
Hogy nincs neki szeretője, babája.*

(Ö-szecsókoloznak; a szt. Pál tornyan megszólal a nagy kolomp. Anna, Gloster karöltve el.)

Az ördög árka.

— Egy fejezet Budaváros földrajzából. —

Az ördög árkanak eredete és torkolata az ismeretlenség homályában vész el. A régiak azt az alvilágba tettek s csak hátborsózza beszéltek a félelmetes arcus diabolicusról. Livingstone hasztalan kereste forrásait a szerezsen continens közepén, Humboldt és Bonpland hiába nyomozták torkolatát az Andes hegyiáncz legmagasabb csucsaiban. Mindazonáltal könnyen rá akadhat az, ki csupán orra után indul, mert az orr ily esetekben a legügyesebb földrajzi kutató. Ezen árok földrajzi hosszúsága mintegy két órajárás és legnagyobb földrajzi szélessége, mely mintegy elefántá

főlfujt bolhaugrásnyi, ott van, hol a budai Krisztinaváros legközelebb áll . . . Árokszáláshoz.

Tartalmát kizárólag csatornák által kapja, különösen kizárólag a suezai, calaisi és götha csatornák, melyeknek tisztább vizével az ördög árkanak medre el nem rondítottatik. Az ördög árka természetesen hidas is, és pedig először mert számos disznónak szolgál kedvezenc nyaralóhelyül, másodsor pedig mert néhány hiddal dicsekszik, melyekkel dicsekednie semmi oka nincs.

Vidéke a természet legbővebb áldásaival van elhalmozva. Termékenysége mesés; minden esztendőben négy csalán-aratás esik ott; a legfinomabb főzelék, például: szerb tövis, paréj, bürök, nadragulya, stb. vadon tenyészik; a pogácsa (e táj szólása szerint: bogács) úgy hever a földön, mintha kavics volna.

Hasonlóan dus az ásványvilág. A legérdekesebb földtani képződmények váltakoznak itt szakadatlanul; hol szemét-alpesek kecsgetetik a vándort, melyeknek csucsa télen örök hóval fődvek, hol még terjedelmes lápok nyujtanak helyet, melyen ezer meg ezer ember foglalkozhatik arany- és gyémánt-mosással, ha ugyan van mosni való arany pecsétyürüje és gyémántos inggombja.

Lakossága mindezeknél fogva természetesen igen sűrű. Az uralkodó és „hangadó“ nemzetiség a varangyos béka, melynek fényes történelméből Homér és Csokonai is meritettek. E nép nagy szokésekkal halad a civilizáció ösvényén s e mellett mély kedélyvilágáról számtalan népdalai tanuskodnak, melyeket esténkint el szokott kurutyolni. Nevezetes része még a lakosságnak a patkány nemzetiség, mely különösen hulladékokból él és ezáltal kétségtelenül nagy életrevalóságot tanusít.

A kereskedelmi viszonyok egyáltalán igen kedvezők. Még a legnagyobb pénzkalamitás korszakában is, midőn másutt a hitel tökéletesen pang, — itt more patrio rovásra megy az üzlet, t. i. dögrovásra, melynek reális alapja, a dög, sohasem hiányzik. Az ipar leginkább egészségügyi természetű s a kiviteli cikkek többnyire nagy-szerű ragályok és nyavalyák, melyekkel a taj az egész várost ellátni képes.

A kedvező éghajlati viszonyok e vidéket kitünő klimatikus gyógyhelylyé is teszik. Mig Meran, Nizza és Mentone a betegek állapotában rendesen semmi változást nem képesek előidézni, az ördögárkanak melléke őket csakhamar minden bajból kisegíti. A tüdőbajban szenvedők itt meglelik ismét a szuszt (*sus* = *porcus*); a májbeteg itt rögtön tulad epéjén; a szaglálási képtelenség mely annyi betegség utóbaja szokott lenni, itt rögtön megszűnik. E vidékek kormányformája a monarchia, ha nem is épen a tiszta. Jelenleg a kolera uralkodik ott, de népképviselést is van, mert a nép hippokratikus képet (*facies hippocratica*) visel, a képviselleti rendszer csak egy kamarat ismer, mint jelenleg Franciaországban, és pedig a halottas kamarát, melyben azonban minden tag csak azon egy lelket képviselheti, melyet maga kiadott.

Kétségtelen, hogy a testvér fővárosok új rendezése az ördög árkan is nagyot fog lendíteni s hogy ezen áldott tájra még szebb jövő vár, mint a minő jelen várt muljára.

Az új „Lloyd” termekben.

1. Gott, wie nobel lettünk! Ez a magnát nézzed: Beszegődött hozzánk főkapuvezérnek.

3. Az első klubriász! Bevégtitek ezt ma?
— Csak míg lefogy ez a két maradék gyertya.

2. Vissza! Nu? Mit gondol? Jaj kérem alásan, Ide nem jöhet, csak f e k e t e kabátban.

4. Supa aranyt látom, supa tökröt bársony, — Az ember nem tudja hova küpje már most.

Az új „Lloyd” termekben.

5. Et dire, que c'est moi, dire, hogy az új Lloydban
Ezt a finom modort én alapítottam,

7. Itt oly pompás az „Itt,” hogy — bár akárhány van —
Amíg belejuthatsz, meghalsz kolerában.

6. Vecsej s Kochmeiszterhez Szlávny szól eképen:
— Zsinagógájuk is nagyon tetszik nékem.

8. Gyere innen Számi! Megyek, pajtás Kóbi!
A káféforásba jobb a régi módi.

Tempora mutata.

1861.

... mindezeknél fogva a sanctio pragmatica s az 1848-iki törvények sérthetlen alapján állván, indítványozom, hogy föliratban forduljunk ő felségéhez sérelmeinkkel . . .

Deák Ferencz.

*

... mindazokból, melyeket elmondani szerencsém volt, eléggé kiviláglik, hogy tisztelt hazánkfa Deák Ferencz hamis állásponton áll, a lemondás, a kishitűség, a politikai — hogy többet ne mondjuk — féltékenység lejtőjén; ennél fogva indítványozom, mondjuk ki határozatilag, hogy sérthetetlen jogaink ezek és ezek, és ezek teljét kívánunk kell s belőlük egy betűt sem adhatunk fel . . .

Tisza Kálmán.

* * *

1866.

Tudtuk öt év előtt mit akartunk, mert csak jogainkat akartuk. Az uralkodó ház a porosz háború által nehéz szorongatásokba jutott; de a mi követelésünk alapja nem mások szerencsétlensége és esetleges gyöngesége, hanem világos igazunk, a pragmatica sanctio és az 1848. Ezeket követeltük 1861-ben, ezeket kell most is követelni, s ez lesz próbája annak, hogy azt kértük, a mi megilletett, azt kérjük most is. Kevesebbel be nem érjük, többet kiscsikarni nem áll érdekünkben, mert csak a visszavételre való kedvnek vetnök meg vele az alapját . . .

Deák Ferencz.

*

... Königraetz után nem beszélhetünk úgy, mint Königraetz előtt. Itt a pillanat, mikor nekünk áll fölebb. Ha a mostani szorultságot ki nem aknázzuk, soha sem jön vissza a jó alkalom. Igaz, hogy már 1861-ben teljes jogainkat követeltük, de nincs az a szénásszekér, a kire még egy-két villával rá ne férne . . .

Geszten,

Tisza Kálmán.

* * *

1867.

... közös had-pénz. és külügyminiszterium, közös hadsereg és delegáció . . .

Deák Ferencz.

*

... a jobboldal tisztelt pártvezére elhagyta az egyetlen korrekt álláspontot, melyen 1861-ben állt. Nem kell delegáció . . .

Tisza Kálmán.

* * *

1868.

A jobboldal gyakorolja s végrehajtja az alkotott törvényeket.

Deák Ferencz.

*

... a rossz törvények alkotásában részt nem vettünk, de végrehajtásában részt kell venni, hogy legalább tőlünk telhetőleg paralyzáljuk roszaságait; be kell menni a delegációba.

Tisza Kálmán.

* * *

1869.

A ki a törvényt alkotta, az hajtsa is végre; nem kell bele menni a delegációba.

Tisza Kálmán.

* * *

1870.

A törvénytisztelet első kötelesség. A delegációba való be- vagy be nem menetel nyílt kérdés; mindenki belátása szerint bemehet vagy kimaradhat belőle.

Tisza Kálmán.

* * *

1872.

A kiegyezés távolról sem olyan rossz, mint hittem; azaz nem is hittem, csak hirdetem; de tovább már nem hirdetem s kész vagyok elfogadni belőle 1) — 2) — 3) stb.

Ghyezy Kálmán.

* * *

... ne beszéljünk erről. Nem jó az ilyenről beszélni. Vannak dolgok, a melyek csak addig léteznek, a míg az ember maga hallgat rólok. Ilyen a balpárt a régi program alapján. A fődolog Lónyayt megbuktatni. A többi az időre, a módokra s az eszközök válogatására lehet bízni. Mind az idők, mind a módok, mind a helyes eszközök okosabbak nálunknál.

Tisza Kálmán.

* * *

Levél Csernátonyhoz.

Kedves barátom! Te logikai bakugrásokat csinálsz, fából faragsz vaskarikát, Tisza Kálmánnak emlékül állítasz kökeresztfát, kikövezed pártod utját szóval; de mind ezzel nem sikerül eltakarnod, hogy az egyetlen helyes utat elhagyátok, a régi palládium depositáriusa én vagyok. Ráléptetek a lemondás, a kishitűség, a politikai — hogy többet ne mondjak — gyávaság lejtőjére. Üssön belétek a közönsügyes ménkü, édes kedves druszám!

Ezzel vagyok a te igaz szívű barátod

Mocsáry Lajos.

A kis pelpában.

Sanyi. Keryel! Korela-csöppeket, az árgyéussát!

Están. Hozzon vörös italt egy butéliával!

Pinczér. Kérem, már elmúlt a kolera.

Están. El-é? No, ugy hozzon hát kettővel!

A Táncsics Mihály paradicsoma.

— Szittyá idyll. —

„A nemzeti napvilágnál Paradicsomkerthy Ember Ádám feleségével született Bordássy Evával járja a pogácsa-al-mafa árnyában a káliai kettőst, melyhez Elefestán s Maki cigány szolgáltattják a muzsikát. Mig az ártatlan baloldali Abelke nyulacskával játszik, — a kaján jobboldali Kainból kiüti magát a gonosz természet, azon elevenen koppasztva meg a libát. Az új kaput, mely fölött a „Here ungrish spoken“ fölírat a kíváncsi angoloknak szól, a borju bámulja. Hogy a kigyó farka vitézkötésben végződött, valamiat hogy a fügefalevelnek szintén magyar formája volt, az nem csak kutatásaimból, hanem e rajzból is kitűnik.

T. M. „A magyar nyelv eredetének“ szerzője.

Konstantinápolyi nóta.

Mahmud basa, Mahmud basa —
Kinos dühre fortyan Abdul.
Szörnyü mérget fű a zultán
Mint mikor viharban hab dul.
„Czoki kutya, hordd az irhád,
Az én emberem a Midhád,
Ennek gömbolyübb a hasa —
Midhád basa, Midhád basa!

Midhád basa, Midhád basa!
A nagyur parancs-szavára
Ő csuszik a kabinetbe,
Két kezében ott a tárcza.

Kérdezi hogy hol a diván
S fényes ura hogy mit kíván?
„Pénzt!“ — Eláll Midhádnek szava —
Rusdi basa, Rusdi basa!

Rusdi basa, Rusdi basa
Magas porta fénye, disze.
Nem oly mamlasz mint a többi.
Ennek csak lesz apró pize.
„Hivem, szolgám, derék Rusdi
Urád a zavarból huzd ki!
Mit! Neked sincs?“ — És zúg vasa...
„Gyere vissza Mahmud basa!“

Rendelet.

Minden törvényhatóságokhoz.

— A marhalevél tárgyában. —

Ujabbán is ép oly sűrűn fordulván elő, mint régebben, hogy a szarvasmarha-kivitel Magyarországból Ausztriába nem jelentéktelen, ennél fogva szükségesnek látszik olyatén intézkedés, hogy ez mentül kisebb hátránya nélkül eszközölthessék a közvetlenül érdekletteknek, azaz a kivitelre szánt szarvasbarmoknak. Ennél fogva elrendelem, hogy minden magyar ökör első és legszentebb kötelességének tartsa németül megtanulni. A baromi türelem mellett, mely fajunkat jellemzi, ez intézkedésnek nem sok akadályát látom. A kölcsönösség szempontjából megígérte az osztrák kormány, hogy ő is elfogja rendelni területén a magyar nyelv illetén taníttatását, noha én nem hiszem, hogy Ausztriában találkozzék olyan marha, mely kész volna egy idegen nyelvet — kivéve az angolt vagy francziát — megtanulni. A mi ökreinkre nézve azért is ajánlatos ez intézkedés, mert a stájer luczernával meg a burgundi répával való etetés általánossá kezd válni, ehez pedig németül kell tudni. Sokkal jobban ismerem a magyar barmot, hogysen e rendelete-mnek ne ökö-rülne s neki ne tehénkednék a német nyelvnek. A németek ellenben kapva fognak kapni a magyar marhanyelven, kivált ha füstölve kapják.

Szlávy József m. p.
magyar nemzeti miniszter.

VIDÉKI TROMBITA.

Felső Bogor, ebben az esztendőben.

— Están és Sanyi mint szentek. —

Kedvelt Borsszem Jankóm!

Soha olyan figurát mint a mi nálunk történt Ime: a mi templomunkat kifesteni egy magyarul olvasni nem tudó zsidó pictor vállalta el. A templomnak sanctuariumi plafondjára valaha a négy evangyelistá volt festve, ezeket kellett megfajelní. De annyira elkoptak s a nyirkos falazat folytán oly tetemes részei hullottak le a szent ábrázatoknak, hogy — kivált szent Mátét és szent Lukácsot, már nem is lehetett felismerni. A művész elment a faluban lakó gazdatiszthez, adna neki valami tisztességes alakokat, hogy azokról festhesse le az elmosódott két evangyelistát. A tiszt oda adta neki bekötött képes ujságait, hogy válaszson magának azokból. A festész el is vitte azokat. Elvégezvén munkáját visszavitte köszönettel a képes könyveket. Kérdezi a gazdatiszt, hogy kiket választott? A pictor rámutat a „Borsszem Jankóban“ megjelent Patayra és Csikyre, mint a kiknek a legszebb fehérszakaluk van. Hát ezeket festette le? kérdi ámulattal a gazdatiszt. Ezeket, volt a válasz És így amint vannak, kulacsostól, pipástól? Oh dehog, viszonzá amaz. Ugy rajzoltam őket, mint szentekhez illik. — Ezt, — mondá Pa-

tayra mutatva, — lerajzoltam, mint Szent Lukácsot, a kinek midőn ír, ökör néz át a valláu. — Kipödört bajuszát, mint szenteknél szokás, lekonyítottam. Ezt pedig — Csikyre mutatva —

Máténak festettem. És most a nobile par fratrum mint evangyelisták ott szagolják a plafondon a tömjén füstöt, görbe szemmel nézven az egyházit, midőn az ur vérét kehelybe tölti. Megtörtént dolog.

Szent Péteri.